

Arrest

nr. 207 316 van 27 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. R. GREENLAND en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 6 juli 2018.

1.3. Op 13 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing verzoek kennelijk ongegrond (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 16 juli 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Indiase nationaliteit beschikken, een Sikh zijn en afkomstig zijn uit Gurdaspur, Punjab (India). U zou daar uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en in 2005-2006 richting Ibban, Kaparthula, Punjab trok. In uw dorp was ruzie ontstaan over het gebruik van een drinkwaterkraan. Het zou nadien nog één à twee keer tot een conflict komen en omdat uw vijanden goede connecties hadden, besloot uw vader dat het beter was voor u om bij uw grootouders te gaan wonen. U zou daarna in 2011 eenmalig terugkeren naar Gurdaspur om afscheid te nemen van uw ouders. U besloot India te verlaten omdat u in armoede leefde. Uw ouders waren te oud en aangezien u de enige volwassen jongeman in huis was, moest u richting buitenland trekken om te werken. U verliet India op 14 januari 2011 en reisde met uw eigen paspoort via Oostenrijk naar België, waar u sindsdien illegaal zou wonen en werken. U vernam na uw aankomst dat uw vader wegens de ruzie in uw dorp door de politie werd aangehouden. Op 6 april 2018 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd daarop overgebracht naar het gesloten centrum, alwaar de nodige stappen werden gezet voor uw repatriëring voorzien op 19 juni 2018. Op 18 juni 2018, en dus een dag voor uw geplande vertrek, diende u echter een verzoek om internationale bescherming in. U meende door de politie reeds in 2012 of 2013 verkeerd te zijn geregistreerd, waardoor u heden vreest onder een foute identiteit te worden teruggestuurd. Ook de Indiase ambassade zou zomaar deze foute gegevens hebben overgenomen toen u door hen werd gehoord in het kader van uw identificatie. U verklaarde immers H.(...) S.(...) te heten, geboren op 18 oktober 1989 in Gurdaspur, terwijl men u identificeerde onder de naam H.(...) S.(...), geboren op 29 januari 1981 te Bhamian. U meende dat laatstgenoemde eigenlijk in Italië woont. Bij aankomst in India vreest u te worden gearresteerd onder artikel 420, omdat u identiteitsdocumenten van een ander zou hebben gebruikt. Bovendien vreesde u ook opnieuw problemen te krijgen door het conflict over de drinkwaterkraan. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie neer van het paspoort van H.(...) S.(...) uit Italië en een kopie van zijn Italiaanse verblijfsdocument.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U slaagde er evenwel niet in het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend, en wel om volgende redenen.

Ten eerste legde u geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 28 juni 2018, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in de dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Hoewel de Indiase ambassade in Brussel u een tijdelijk paspoort gaf en uw identiteit an sich niet ter discussie hoeft te staan, is het opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit India of voor de plaatsbepaling van woonst. Op de vraag waar uw identiteitsdocumenten naartoe zouden zijn, verklaarde u opmerkelijk genoeg dat u uw identiteitskaart en geboorteakte zelf had vernield bij uw vertrek om fraude te voorkomen. Waarom u eigenlijk zulke belangrijke stukken dan niet gewoon zou

meenemen uit India, doch deze vernietigde is niet duidelijk. Bovendien zou u daar nogal stereotiep aan toevoegen dat uw paspoort door de smokkelaar werd afgenomen. Waarom u, opnieuw, dergelijk belangrijk stuk zomaar zou afgeven is twijfelachtig. Wat er ook van zij, u heeft het verlies van uw paspoort nooit aangegeven bij eender welke autoriteiten, waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering. Dat u overigens eerder ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had laten optekenen dat u uw paspoort had weggegooid is opmerkelijk (Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw paspoort (en andere) liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 6 juli 2018, p. 3-4). Bovendien werd u gevraagd naar de pogingen die u had ondernomen om identiteitsdocumenten te verkrijgen, waarna u verwees naar de leeftijd van uw ouders als mogelijke hindernis. Echter bleek uit uw verklaringen dat u naast uw ouders nog familie in India hebt wonen en u eveneens actief bent op Facebook. Te meer u meer dan twintig jaar in India hebt verbleven kan er bovendien redelijkerwijs van u worden verwacht dat u over voldoende contacten beschikt die u hierbij zouden kunnen helpen. Het lijkt het er dus sterk op dat u weinig tot geen enkele moeite hebt gedaan om dergelijke stukken te verkrijgen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming terdege te staven. **De desinteresse die u hebt tentoongespreid ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig.**

Ten tweede ontbrak het u niet alleen aan documenten ter ondersteuning van uw beweerde identiteit, ook uw verklaringen daaromtrent konden allerminst overtuigen. Zo werd reeds eerder gesteld dat de Indiase ambassade u van een tijdelijk paspoort had voorzien, waardoor uw identiteit an sich niet ter discussie hoeft te staan (supra). Niettegenstaande merkte u zelf op dat de gegevens op dat paspoort niet zouden kloppen; u verklaarde eigenlijk H.(...) S.(...) te heten, geboren te zijn op 18 oktober 1989 en afkomstig te zijn uit Gurdaspur (CGVS, p. 4-5). Vreemd genoeg staat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gekend als H.(...) S.(...), geboren op 29 januari 1981 te Bhamian (Verklaring DVZ, p. 5). U hierop gewezen zou u verklaren dat dit een vergissing betreft van de politie, nadat u in 2012 of 2013 bij een controle werd aangetroffen met documenten van “een vriend” en men u op die wijze registreerde (CGVS, p. 5). Niet alleen wist u dergelijke gebeurtenis niet te staven, ook uw vage verklaringen daaromtrent overtuigen niet. Zo werd u gepolst waarom u eigenlijk andermans (identiteits-)documenten zou bezitten, waarop u nogal vaag zou antwoorden dat de persoon in kwestie ooit eens uw jas had gedragen en zijn documenten vergat. Daar u daar later nog aan zou toevoegen de persoon in kwestie eigenlijk niet te kennen lijkt het weinig waarschijnlijk dat hij zomaar met uw jas zou rondlopen (CGVS, p. 5, 12). In ieder geval spreken ook een aantal documenten uit uw administratief dossier verder uw beweringen tegen. Immers blijkt uit de verschillende verslagen van vreemdelingencontroles waarbij uw vingerafdrukken werden genomen, dat u zich als volgt identificeerde. Zo verklaarde u in 2011 R.(...) S.(...) te heten, geboren op 17 oktober 1988 te Pakistan. In 2012 werd u dan weer gecontroleerd en werd aan de hand van een aanvraag 9bis vastgesteld dat u H.(...) S.(...) heette en geboren werd op 29 januari 1981 te Bhamian. Op 30 april 2014 werd u opnieuw aangehouden en **verklaarde u zelf** S.(...) H.(...) te heten, geboren op 29 januari 1982 te Punjab. Daarna werd u in 2015 gecontroleerd en werd uw identiteit opnieuw aan de hand van dezelfde aanvraag 9bis vastgesteld als H.(...) S.(...), geboren op 29 januari 1981 te Bhamian. U zou daar nog de namen van uw ouders aan toevoegen en ondertekende dit document zelfs. Ook in 2016 legde u dezelfde aanvraag 9bis voor ter staving van uw identiteit nadat u werd gecontroleerd en ook wanneer u een laatste keer werd aangehouden verklaarde u H.(...) S.(...) te heten, geboren op 29 januari 1980. De vaststelling dat u zichzelf vooreerst telkens andere identiteitsgegevens aanmeet is bijzonder frappant. Dat u in het verleden niet één keer uw identiteitsgegevens opgaf zoals u heden beweert, is zo mogelijk nog frappanter. Het lijkt er dan ook sterk op dat u in het verleden de Belgische autoriteiten doelbewust hebt trachten te misleiden door zich een andere identiteit aan te meten. Het CGVS ziet bovendien geen reden waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u heden wel de waarheid zou spreken, wel integendeel.

Immers blijkt uit bovenstaande dat uw identiteit niet alleen werd vastgesteld op basis van een document (aanvraag 9bis), doch evenzeer op basis van uw eigen verklaringen, hetgeen u steevast ontkende (CGVS, p. 5). Hoe dan ook is het opvallend dat u zou beweren dat uw identiteit werd vastgesteld aan de hand van documenten in 2012 of 2013 “van mijn vriend”, doch u dit (vermoedelijke) document zelfs in 2015 en 2016 nog steeds op zak zou hebben. Mocht dit document u aldus niet toebehoren en foute gegevens bevatten ziet het CGVS **geen enkele reden** waarom u dit jarenlang zou meedragen en meermaals zou neerleggen ter staving van uw identiteit. Dat u overigens nooit enige poging zou hebben ondernomen om deze vermeende fout recht te zetten, ondermijnt hoe dan ook uw

geloofwaardigheid (CGVS, p. 12). U gevraagd of u ooit een procedure 9bis zou hebben opgestart, ontkende u op de koop toe. Nochtans blijkt uit uw dossier dat u in 2008 wel degelijk een regularisatieaanvraag hebt ingediend en hoort daarbij zelfs een kopie van een paspoort. U hierop gewezen ontkende u en verwees u opnieuw naar uw vriend. U voegde daar ook nog aan toe zelf pas in 2011 in België te zijn aangekomen (CGVS, p. 6). Echter zou u reeds in 2016 ten aanzien van de politie vermelden “al een grote tien jaar” in België te verblijven en dit ook later ten aanzien van de DVZ herhalen: “Ik ben negen à tien jaar in België”. Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is bevreemdend. De verschoning dat u nerveus zou zijn overtuigt niet (CGVS, p. 8). Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet. Bovendien staat u hiermee het vermoeden dat u doelbewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden en u zich opnieuw een andere identiteit tracht aan te meten. **Volledigheidshalve** wenst het CGVS nog toe te voegen dat uw identiteitsgegevens door de Indiase ambassade werden geverifieerd en nergens uit het verslag blijkt dat u enig voorbehoud hebt aangetekend hiertegen.

Wat er ook van zij, u stelde te vrezen omwille van bovenstaande foute naamsregistratie bij terugkeer naar India te worden gearresteerd. Daargelaten u bovenstaande foute registratie geenszins aannemelijk hebt weten te maken, wordt de ernst van uw vrees verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo legde u vooreerst geen enkel document neer ter staving van uw mogelijke aanhouding, waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering. Bovendien ziet het CGVS geenszins in waarom de Indiase ambassade u in de eerste plaats een tijdelijke reistitel zou uitreiken waarbij zij stelt dat u werd teruggevonden in de ‘registers’, om u later alsnog bij aankomst in India aan te houden wegens het reizen met frauduleuze documenten. Daar zij zelf dergelijk stuk zouden hebben afgeleverd, houdt zo’n bewering helemaal geen steek. In ieder geval, de vaststelling dat u reeds op 23 mei 2018 een tijdelijke reistitel werd uitgereikt, doch u alsnog tot 18 juni 2018 zou wachten alvorens een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, nadat men u reeds één keer had getracht te repatriëren en een dag voor de tweede poging, ondermijnt finaal de ernst van uw vrees.

Wat betreft de documenten die u neerlegde ter staving dient te worden opgemerkt dat deze niet vermogen uw geloofwaardigheid te herstellen. Zo hebben documenten vooreerst slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien legde u slechts kopieën neer en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare stukken kan aldus geen bewijswaarde worden toegekend. Tot slot blijkt ook nog eens uit toegevoegde informatie dat allerhande Indiase documenten, wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Uw eigen identiteitsdocumenten zouden een goede start vormen ter staving van uw relaas, doch legde u deze evenwel niet neer.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet ondermijnd door uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Immers verklaarde u evenzeer bij terugkeer naar India opnieuw te worden aangehouden wegens een conflict in uw dorp om een drinkwaterkraan (CGVS, p. 9), al kon u ook hierover niet overtuigen. Zo werd u gevraagd sinds wanneer dit probleem aan de gang was en kon u het niet beter schatten dan “ongeveer 2005-2006”, eerder vaag. U zou daarop naar uw grootouders trekken, maar beweerde dat er nadien nog één of twee ruzies waren geweest om dezelfde reden. Ofschoon u dit ook slechts eerder vaag zou omschrijven, is het opvallend dat u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen dat er nog drie à vier keer werd gevochten om het kraantje (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wat er ook van zij, gevraagd wat u dan eigenlijk vreesde, merkte u op dat u vreest te worden aangehouden daar zij connecties hebben. U weet dergelijke bewering echter helemaal niet hard te maken, waardoor dit niets meer dan een hypothetische stelling is. U haalde als voorbeeld voor hun macht aan dat zij reeds uw vader hadden laten arresteren, al dient hierbij te worden opgemerkt dat u hierover ten aanzien van de DVZ dan weer geen melding had gemaakt (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). De verschoning al zou men dat niet hebben gevraagd is niet afdoend. In ieder geval, u gevraagd waarom u eigenlijk zou worden aangehouden moest u het antwoord schuldig blijven: “We weten niet wat de reden is, wat ze willen”. Dat u, die zijn dorp ontvlucht en wiens vader reeds werd aangehouden, niet eens zou weten waarom is niet ernstig. Wat er ook van zij, de vaststelling dat dit probleem reeds sinds “2005-2006” gaande zou zijn, doch u alsnog tot 2011 zou wachten alvorens het land te verlaten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook compleet. In ieder geval, mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas, **quod non**, dient te worden gewezen op het uiterst lokale karakter van uw problemen. U haalde naast bovenstaande motieven geen enkele andere gegronde reden aan waarom u zich nergens anders binnen India zou kunnen vestigen. Dat u bovendien liet optekenen na uw verhuis richting grootouders niet langer

problemen te hebben gehad bevestigd dit dan ook (CGVS, p. 10). Dat u overigens nooit ernstige stappen hebt ondernomen om tot een mogelijke oplossing te komen, doch de drastische beslissing nam om uw land te verlaten doet finaal absoluut afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat er **enkel en alleen** andere motieven, zoals economische, aan de grond van uw vertrek uit India liggen.

U verklaarde immers evenzeer India te hebben verlaten omdat u in armoede leefde en u als enige volwassen jongen in huis verantwoordelijk was voor uw gezin (CGVS, p. 9). Dient echter te worden vastgesteld dat dergelijke asielmotieven geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève, zijnde een vrees voor vervolging wegens uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Deze door u ingeroepen problemen zijn immers louter van socio-economische (financiële) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan op basis hiervan besloten worden tot het bestaan van een reëel risico voor u op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde immers in India een opleiding te hebben genoten en er ook te hebben gewerkt (CGVS, p. 7). Het CGVS ziet dan ook geen enkele reden waarom u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst de draad niet zou kunnen oppikken. Te meer u verklaarde afgezien van bovenstaande ongeloofwaardige problemen, nooit problemen te hebben gekend met de Indiase politie of autoriteiten, kon u aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een eventuele terugkeer naar India niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten tegen mogelijke problemen.

In dit verband kan ook opgemerkt worden dat India door de Belgische autoriteiten beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de zorgvuldigheidsplicht, de redelijkheidsplicht en een manifeste appreciatiefout, alsook de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)), betoogt verzoeker dat zijn verklaringen en de door hem bijgebrachte bewijstukken wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij herhaalt zijn eerdere verklaringen dat hij

verkeerdelijk wordt gehouden voor een andere Indiër, die in Italië woonachtig is en dat zijn reisdocument werd opgesteld op basis van de verkeerde identiteitsgegevens. Hij poneert dat er duidelijke risico's zijn indien hij naar India moet terugkeren op basis van een reisdocument opgesteld op naam van iemand anders. Hij zet zijn betoog kracht bij als volgt: "De houding van Dienst Vreemdelingenzaken en de Indische Ambassade is onzorgvuldig. Verweerster neemt deze zorgen ook niet ernstig.

Bovendien, aangezien de beslissing betreffende verzoeker gebaseerd is op de identiteitsgegevens van een andere persoon, en aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken weigert een grondige controle van zijn identiteit te doen, en dat wetend dat zij de identiteitsgegevens van een andere persoon gebruiken, kan men stellen dat de nodige stappen met het oog op de verwijdering voortgezet worden met de vereiste zorgvuldigheid.

Er is een totaal gebrek aan zorgvuldigheid. Men weet niet wat de geschiedenis is van deze ander H.(...) S.(...) in Indië. Men weet niet hoe verzoeker in Indië zou ontvangen worden. Men weet niet of deze H.(...) S.(...) misdrijven in Indië zou gepleegd hebben.

Deze handeling is ook een schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker is overtuigd dat als hij terug naar Indië zou keren dat hij zal daar in gevaar zou kunnen lopen. Overeenkomstig de heersende rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM dient de staat mogelijke schendingen te onderzoeken.

"In its report (at paragraph 94) the Commission reaffirmed 'its case-law that a person's deportation or extradition may give rise to an issue under Article 3 of the Convention where there are serious reasons to believe that the individual will be subjected, in the receiving State, to treatment contrary to that Article.

"In sum, the decision by a Contracting State to extradite a fugitive may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if extradited, faces a real risk of being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the requesting country. **The establishment of such responsibility inevitably involves an assessment of conditions in the requesting country against the standards of Article 3 of the Convention.**

(Soering v United Kingdom, Series A, No 161; Application No 14038/88, European Court of Human Rights (1989) 11 EHRR 439, 7 July 1989)

Tenslotte dient verwezen te worden naar het absolute karakter van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art. 62 vreemdelingenwet).

Er is voldaan aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht wanneer de juridische en feitelijke overwegingen werden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen in evenredigheid met het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

In de beslissing staat de verkeerde gegevens van verzoeker en staat de bevestiging van deze gegevens.

Men is niet van de juiste feitelijke gegevens er uitgegaan.

Een daadwerkelijk bescherming kan niet in Indië gegarandeerd worden aangezien de ware identiteit van verzoeker niet vermeld op de reisdocumenten staat.

2. Verzoeker wordt verwijt dat hij zo lang gewacht heeft om het verzoek internationale bescherming in te dienen.

Verzoeker heeft inderdaad gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Het probleem waarvoor verzoeker bescherming vraagt is ontstaan op het ogenblik dat een repatriëring gepland was.

De argumentatie van verweerster hier is niet ter zake diendend.

3.

De statuut van vluchteling dient aan verzoeker toegekend te worden.

In ondergeschikte orde dient de zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de identiteitsdocumenten van de genaamde H.S. die in Italië verblijft en briefwisseling van verzoekers raadsman met de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing van 13 juli 2018 waarbij een verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.5. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde India, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente een draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Immers, waar hij volhardt in zijn beweringen dat hij zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken als door de Indiase ambassade en bijgevolg eveneens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk wordt gehouden voor een andere Indiër, die in Italië woonachtig is en dat zijn reisdocument werd opgesteld op basis van de verkeerde identiteitsgegevens, slaagt hij er geenszins in de Raad te overtuigen. Indien verzoeker beweert dat zijn identificatie door de Indiase ambassade foutief is, staat het hem vrij om dit met alle mogelijke middelen te bewijzen. Hij kan zich te dezen echter niet beperken tot loutere beweringen. De Raad leest in het administratief dossier over het identificatie interview op de Indiase ambassade: *"Betrokkene werkt amper mee, hij reageert ontwijkend op de vragen van de consul. Hij wil absoluut niet terug naar India, hij zegt dat hij via zijn advocaat zal trachten vrij te komen. Dhr. H.(...) weigert consequent om vrijwillig terug te keren naar India. Desalniettemin stelt de consul dat de identiteit van betrokkene vast staat. Betrokkene werd getraceerd in de Indische registers."* Uit de aan het verzoekschrift toegevoegde briefwisseling tussen verzoekers raadsman en de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat verzoekers bewering dat hem een laissez-passer werd afgeleverd op basis van verkeerde persoonsgegevens opnieuw werd voorgelegd aan de Indiase ambassade, die hierop aan de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals de positieve identificatie van verzoeker bevestigde. In een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers raadsman dd. 1 juni 2018 werd bovendien het volgende gesteld: *"(...) Mag ik u er vriendelijk op wijzen dat betrokkene door de Indische ambassade werd geïdentificeerd op basis van een persoonlijk onderhoud tussen het consulaire personeel en betrokkene alsook op basis van de gegevens uit de Indische paspoortdatabank."*

Wanneer de Indische overheid tot de conclusie komt dat betrokkene weldegelijk overeenstemt met de gegevens die zij op het moment van het interview opvragen in hun systemen, gaan zij over tot de afgifte van een reisdocument. In gevallen van twijfel, of wanneer betrokkene niet wordt teruggevonden in de databank, wordt er geen reisdocument afgeleverd.

Tijdens het gehoor op de ambassade bleek zonder meer dat betrokkene overeenstemde met de foto die werd teruggevonden in de paspoortdatabank.

In voorkomend geval sluiten wij ons aan bij de conclusie van de Indische autoriteiten. Indien betrokkene blijft stellen dat hij een andere identiteit heeft dan kan enkel een origineel paspoort of een ander origineel identiteitsdocument als afdoende bewijs worden gezien op basis waarvan wij het dossier opnieuw ten gronde zullen onderzoeken.

Het staat betrokkene steeds vrij zijn originele documenten neer te leggen ter staving van zijn beweringen. (...)" Verzoeker brengt echter niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn (beweerde) identiteit en hij legt bovendien ongeloofwaardige, incoherente en stereotiepe verklaringen af omtrent het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende vastgesteld: *"(...) Op de vraag waar uw identiteitsdocumenten naartoe zouden zijn, verklaarde u opmerkelijk genoeg dat u uw identiteitskaart en geboorteakte zelf had vernield bij uw vertrek om fraude te voorkomen. Waarom u eigenlijk zulke belangrijke stukken dan niet gewoon zou meenemen uit India, doch deze vernietigde is niet duidelijk. Bovendien zou u daar nogal stereotiep aan toevoegen dat uw paspoort door de smokkelaar werd afgenomen. Waarom u, opnieuw, dergelijk belangrijk stuk zomaar zou afgeven is twijfelachtig. Wat er ook van zij, u heeft het verlies van uw paspoort nooit aangegeven bij eender welke autoriteiten, waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering. Dat u overigens eerder ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had laten optekenen dat u uw paspoort had weggegooid is opmerkelijk (Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw paspoort (en andere) liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 6 juli 2018, p. 3-4). Bovendien werd u gevraagd naar de pogingen die u had ondernomen om identiteitsdocumenten te verkrijgen, waarna u verwees naar de leeftijd van uw ouders als mogelijke hindernis. Echter bleek uit uw verklaringen dat u naast uw ouders nog familie in India hebt wonen en u eveneens actief bent op Facebook. Te meer u meer dan twintig jaar in India hebt verbleven kan er bovendien redelijkerwijs van u worden verwacht dat u over voldoende contacten beschikt die u hierbij zouden kunnen helpen. Het lijkt het er dus sterk op dat u weinig tot geen enkele moeite hebt gedaan om dergelijke stukken te verkrijgen. Van iemand die de bescherming van de Belgische*

autoriteiten inroept kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming terdege te staven. **De desinteresse die u hebt tentoongespreid ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig.**”, vaststellingen en overwegingen welke in het verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift ook niet de minste verklaring waarom hij bij herhaalde contacten met de Belgische politie sinds 2011 telkens andere identiteitsgegevens heeft opgegeven en hij hierbij niet één keer de identiteitsgegevens opgaf zoals hij thans beweert en waarvan hij zich opmerkelijk genoeg pas begon te bedienen nadat hem op 23 mei 2018 door de Indiase ambassade een laissez-passer werd afgeleverd met het oog op een repatriëring naar Delhi, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Het is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin duidelijk waarom verzoeker jarenlang de documenten (waaronder een ontvangstbevestiging van een aanvraag 9bis) op zak zou hebben van de Indiër met wie hij naar eigen zeggen verward wordt en die in Italië verblijft, en zich bovendien meermaals aan de hand van deze documenten, die hem volgens zijn beweringen niet toebehoren, zou identificeren ten aanzien van de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: “(...) Zo werd reeds eerder gesteld dat de Indiase ambassade u van een tijdelijk paspoort had voorzien, waardoor uw identiteit an sich niet ter discussie hoeft te staan (supra). Niettegenstaande merkte u zelf op dat de gegevens op dat paspoort niet zouden kloppen; u verklaarde eigenlijk H.(...) S.(...) te heten, geboren te zijn op 18 oktober 1989 en afkomstig te zijn uit Gurdaspur (CGVS, p. 4-5). Vreemd genoeg staat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gekend als H.(...) S.(...), geboren op 29 januari 1981 te Bhamian (Verklaring DVZ, p. 5). U hierop gewezen zou u verklaren dat dit een vergissing betreft van de politie, nadat u in 2012 of 2013 bij een controle werd aangetroffen met documenten van “een vriend” en men u op die wijze registreerde (CGVS, p. 5). Niet alleen wist u dergelijke gebeurtenis niet te staven, ook uw vage verklaringen daaromtrent overtuigen niet. Zo werd u gepolst waarom u eigenlijk andermans (identiteits-)documenten zou bezitten, waarop u nogal vaag zou antwoorden dat de persoon in kwestie ooit eens uw jas had gedragen en zijn documenten vergat. Daar u daar later nog aan zou toevoegen de persoon in kwestie eigenlijk niet te kennen lijkt het weinig waarschijnlijk dat hij zomaar met uw jas zou rondlopen (CGVS, p. 5, 12). In ieder geval spreken ook een aantal documenten uit uw administratief dossier verder uw beweringen tegen. Immers blijkt uit de verschillende verslagen van vreemdelingencontroles waarbij uw vingerafdrukken werden genomen, dat u zich als volgt identificeerde. Zo verklaarde u in 2011 R.(...) S.(...) te heten, geboren op 17 oktober 1988 te Pakistan. In 2012 werd u dan weer gecontroleerd en werd aan de hand van een aanvraag 9bis vastgesteld dat u H.(...) S.(...) heette en geboren werd op 29 januari 1981 te Bhamian. Op 30 april 2014 werd u opnieuw aangehouden en **verklaarde u zelf** S.(...) H.(...) te heten, geboren op 29 januari 1982 te Punjab. Daarna werd u in 2015 gecontroleerd en werd uw identiteit opnieuw aan de hand van dezelfde aanvraag 9bis vastgesteld als H.(...) S.(...), geboren op 29 januari 1981 te Bhamian. U zou daar nog de namen van uw ouders aan toevoegen en ondertekende dit document zelfs. Ook in 2016 legde u dezelfde aanvraag 9bis voor ter staving van uw identiteit nadat u werd gecontroleerd en ook wanneer u een laatste keer werd aangehouden verklaarde u H.(...) S.(...) te heten, geboren op 29 januari 1980. De vaststelling dat u zichzelf vooreerst telkens andere identiteitsgegevens aanmeet is bijzonder frappant. Dat u in het verleden niet één keer uw identiteitsgegevens opgaf zoals u heden beweert, is zo mogelijk nog frappanter. Het lijkt er dan ook sterk op dat u in het verleden de Belgische autoriteiten doelbewust hebt trachten te misleiden door zich een andere identiteit aan te meten. Het CGVS ziet bovendien geen reden waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u heden wel de waarheid zou spreken, wel integendeel.

Immers blijkt uit bovenstaande dat uw identiteit niet alleen werd vastgesteld op basis van een document (aanvraag 9bis), doch evenzeer op basis van uw eigen verklaringen, hetgeen u steevast ontkende (CGVS, p. 5). Hoe dan ook is het opvallend dat u zou beweren dat uw identiteit werd vastgesteld aan de hand van documenten in 2012 of 2013 “van mijn vriend”, doch u dit (vermoedelijke) document zelfs in 2015 en 2016 nog steeds op zak zou hebben. Mocht dit document u aldus niet toebehoren en foute gegevens bevatten ziet het CGVS **geen enkele reden** waarom u dit jarenlang zou meedragen en meermaals zou neerleggen ter staving van uw identiteit. Dat u overigens nooit enige poging zou hebben ondernomen om deze vermeende fout recht te zetten, ondermijnt hoe dan ook uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 12). U gevraagd of u ooit een procedure 9bis zou hebben opgestart, ontkende u op de koop toe. Nochtans blijkt uit uw dossier dat u in 2008 wel degelijk een regularisatieaanvraag hebt ingediend en hoort daarbij zelfs een kopie van een paspoort. U hierop gewezen ontkende u en verwees u opnieuw naar uw vriend. U voegde daar ook nog aan toe zelf pas in 2011 in België te zijn aangekomen (CGVS, p. 6). Echter zou u reeds in 2016 ten aanzien van de politie vermelden “al een grote tien jaar” in België te verblijven en dit ook later ten aanzien van de DVZ

herhalen: "Ik ben negen à tien jaar in België". Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is bevreemdend. De verschoning dat u nerveus zou zijn overtuigt niet (CGVS, p. 8). Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet. Bovendien staft u hiermee het vermoeden dat u doelbewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden en u zich opnieuw een andere identiteit tracht aan te meten. (...) Dit alles klemt des te meer nu verzoeker in voorliggend verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat hij reeds 10 jaar in België is en dat hij een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de genaamde H.S., geboren te Bhamian op 29 januari 1981, op 28 april 2008 een aanvraag 9bis heeft ingediend. In het toen ingediende verzoekschrift werd gesteld **"1. Ontvankelijkheid van het verzoek: de identiteit.**

De verzoeker is in het bezit van een Indisch paspoort en legt de kopie voor van de pagina houdende zijn identiteit (stuk 1). Over deze identiteit kan er dus geen enkele twijfel meer bestaan en op dit punt dient de ontvankelijkheid van het verzoek te worden weerhouden. Het spreekt voor zich dat de betrokkene op eerste verzoek het origineel paspoort zal voorleggen." Verzoeker is in het bezit van zowel deze aanvraag 9bis als het bij de aanvraag gevoegde paspoort. Hij identificeerde zich bij vreemdelingencontroles door de Belgische politiediensten ook meermaals aan de hand van deze documenten. Bovendien werden verzoekers identiteitsgegevens geverifieerd door de Indiase ambassade. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift hardnekkig in zijn beweringen dat hij verward wordt met een andere Indiër en dat hem een reisdocument werd afgeleverd dat werd opgesteld op basis van verkeerde identiteitsgegevens. Hij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De commissaris-generaal voegt in de bestreden beslissing aan het voorgaande nog pertinent toe: "(...) Bovendien ziet het CGVS geenszins in waarom de Indiase ambassade u in de eerste plaats een tijdelijke reistitel zou uitreiken waarbij zij stelt dat u werd teruggevonden in de 'registers', om u later alsnog bij aankomst in India aan te houden wegens het reizen met frauduleuze documenten. Daar zij zelf dergelijk stuk zouden hebben afgeleverd, houdt zo'n bewering helemaal geen steek. In ieder geval, de vaststelling dat u reeds op 23 mei 2018 een tijdelijke reistitel werd uitgereikt, doch u alsnog tot 18 juni 2018 zou wachten alvorens een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, nadat men u reeds één keer had getracht te repatriëren en een dag voor de tweede poging, ondermijnt finaal de ernst van uw vrees." Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden beweringen dat hij gevaar zou kunnen lopen in geval van terugkeer naar India vermag verzoeker niet deze appreciatie om te buigen. Waar verzoeker nog opmerkt dat hij inderdaad gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en stelt dat het probleem waarvoor hij bescherming vraagt pas ontstaan is op het ogenblik dat een repatriëring gepland was, gaat hij eraan voorbij dat hem reeds op 23 mei 2018 door de Indiase ambassade een laissez-passer werd afgeleverd met het oog op een repatriëring naar Delhi en dat er reeds een eerste repatriëringspoging was geweest op 30 mei 2018. Verzoeker, die pas een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 18 juni 2018, een dag voor de tweede poging tot repatriëring, kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij zich vluchteling heeft verklaard zodra het probleem waarvoor hij bescherming vraagt is ontstaan.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De kopie van het paspoort van H.S. uit Italië en een kopie van zijn Italiaanse verblijfsdocument zijn nauwelijks leesbaar en kunnen dan ook bezwaarlijk als bewijs van verzoekers beweringen worden aanvaard. De briefwisseling van verzoekers raadsman met de Dienst Vreemdelingenzaken werd hoger bij de beoordeling betrokken.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog het volgende wordt overwogen: **"Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet ondermijnd door uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas.** Immers verklaarde u evenzeer bij terugkeer naar India opnieuw te worden aangehouden wegens een conflict in uw dorp om een drinkwaterkraan (CGVS, p. 9), al kon u ook hierover niet overtuigen. Zo werd u gevraagd sinds wanneer dit probleem aan de gang was en kon u het niet beter schatten dan "ongeveer 2005-2006", eerder vaag. U zou daarop naar uw grootouders trekken, maar beweerde dat er nadien nog één of twee ruzies waren geweest om dezelfde reden. Ofschoon u dit ook slechts eerder vaag zou omschrijven, is het opvallend dat u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen dat er nog drie à vier keer werd gevochten om het kraantje (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wat er ook van zij, gevraagd wat u dan eigenlijk vreesde, merkte u op dat u vreest te worden aangehouden daar zij connecties hebben. U weet dergelijke bewering echter helemaal niet hard te maken, waardoor dit niets meer dan een hypothetische stelling is. U haalde als voorbeeld voor hun macht aan dat zij reeds uw vader hadden laten arresteren, al dient hierbij te worden

opgemerkt dat u hierover ten aanzien van de DVZ dan weer geen melding had gemaakt (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). De verschoning al zou men dat niet hebben gevraagd is niet afdoend. In ieder geval, u gevraagd waarom u eigenlijk zou worden aangehouden moest u het antwoord schuldig blijven: "We weten niet wat de reden is, wat ze willen". Dat u, die zijn dorp ontvlucht en wiens vader reeds werd aangehouden, niet eens zou weten waarom is niet ernstig. Wat er ook van zij, de vaststelling dat dit probleem reeds sinds "2005-2006" gaande zou zijn, doch u alsnog tot 2011 zou wachten alvorens het land te verlaten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook compleet. In ieder geval, mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas, **quod non**, dient te worden gewezen op het uiterst lokale karakter van uw problemen. U haalde naast bovenstaande motieven geen enkele andere gegronde reden aan waarom u zich nergens anders binnen India zou kunnen vestigen. Dat u bovendien liet optekenen na uw verhuis richting grootouders niet langer problemen te hebben gehad bevestigt dit dan ook (CGVS, p. 10). Dat u overigens nooit ernstige stappen hebt ondernomen om tot een mogelijke oplossing te komen, doch de drastische beslissing nam om uw land te verlaten doet finaal absoluut afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat er **enkel en alleen** andere motieven, zoals economische, aan de grond van uw vertrek uit India liggen.

U verklaarde immers evenzeer India te hebben verlaten omdat u in armoede leefde en u als enige volwassen jongen in huis verantwoordelijk was voor uw gezin (CGVS, p. 9). Dient echter te worden vastgesteld dat dergelijke asielmotieven geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève, zijnde een vrees voor vervolging wegens uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Deze door u ingeroepen problemen zijn immers louter van socio-economische (financiële) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan op basis hiervan besloten worden tot het bestaan van een reëel risico voor u op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde immers in India een opleiding te hebben genoten en er ook te hebben gewerkt (CGVS, p. 7). Het CGVS ziet dan ook geen enkele reden waarom u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst de draad niet zou kunnen oppikken. Te meer u verklaarde afgezien van bovenstaande ongeloofwaardige problemen, nooit problemen te hebben gekend met de Indiase politie of autoriteiten, kon u aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een eventuele terugkeer naar India niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten tegen mogelijke problemen.

In dit verband kan ook opgemerkt worden dat India door de Belgische autoriteiten beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst." Het geheel van deze motieven blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij een verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend achtien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. S. WILLAERT,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

S. WILLAERT

M.-C. GOETHALS